

somt med Hensyn til Stempelafgiftens øvrige Udstrækning i Nederlandene, at jeg vel tør tillade mig ikke just at lægge stor Vægt derpaa; der staaer, at det „formenens utvivlsomt“, at der for Obligationer, der henhøre til Laan, som af fremmede Regjeringer, sluttes udenfor Nederlandene, men hvori det betinges, at Couponerne skulle kunne betales der i Landet, skal betales Stempelafgift; men ogsaa denne Bestemmelse er jo betydeligt lempeligere end den her foreslaaede.

De fremmede Argumenter, som man har søgt at paaberaabe sig for denne Lov, forekomme mig altsaa ikke at staae til, men tværtimod at være af den Bestaffenhed, at de meget maae fraraade Udkastet. Vi maae vogte os for at følge de fremmede Exempler paa en saadan Maade, der tager det reent Ydre, men overspringer alle Forudsætningerne og Alt, hvad der staaer en virkelig Forstjæl fra de fremmede Forhold. Men det fik jo endda at gaae, som det vilde, med det Fremmede, hvis de indenlandtske Argumenter vare af en bedre Bestaffenhed, end de forekomme mig at være i Forslagets Motiver. Det lader sig ikke paa nogen Maade nægte, at man i denne Lov lægger an paa at skabe en virkelig Tvang, en Art Beskyttelse for vore indenlandtske Papirer, give dem en Fordeel fremfor de fremmede. Dette udtales aldeles uforbeholdent i Motiverne, og det blev ligeledes udtalt af den ærede Finantsminister, dengang han forelagde Loven, og jeg maa maaskee med den ærede Formands Tilladelse oplæse blot et Par Linier af, hvad den ærede Finantsminister dengang httrede. Han sagde: „Regjeringen har ikke kunnet see, at der var nogen tilstrækkelig Grund til at fritage disse Obligationer for Afgift fremfor andre Omsætningspapirer, og har navnlig meent, at dette Paalæg vilde have nogen Virkning med Hensyn til den Concurrence, hvori de træde med vore egne Papirer, paa Børsen, hvori disse ville komme paa Pengemarkedet i større Omfang, ligesom jeg“ — det er den høitærede Finantsminister selv — „ogsaa troer, at det vil kunne virke til, at løse Capitaler ville blive anvendte i andre, for vore egne Statsformaal nyttige Diemed, hvortil der hidtil ikke har

været nogen særdeles Tilbøielighed“. Nu tillader jeg mig at troe, at Stempelafgiftens og Stempellovgivningens Formaal umuligt kan være at udøve en saadan Tvang eller en saadan Beskyttelse. Stempelafgiften er intetfomhelst Andet end en Foranstaltning, der tilsigter et finantsielt Formaal, nemlig at skaffe Staten en Indtægt; om dens større eller mindre nationaløkonomiske Berettigelse kan der vistnok reises Tvivl, thi det er en Afgift, der væsentlig er lagt paa Omsætningen; det er Stempelafgiftens egenlige Natur at være en Afgift paa Omsætningen. Men den Stempelafgift, som her foreslaaes, vilde ikke blive en Omsætningsafgift; det er Noget, der meget snarere kunde kaldes — som det er blevet udtrykt af et æret Medlem, med hvem jeg har talt om denne Sag — en Toldafgift, idet den paalægges i det Dødblik, de fremmede Papirer føres herind; den har kun den Giendommelighed fremfor alle andre Toldafgifter, at den gjøres anvendelig paa den hele Beholdning af fremmede Varer, vi allerede have indført. Det synes altsaa ikke at være noget heldigt Formaal, som denne Lov har sat sig. Der er gjort nogle Betragtninger gjældende fra Finantsministeriets Side i disse Motiver, som jeg troer, at vi ligeledes maae gaae nærmere ind paa. Der siges i dem, at det maa antages, at selv en lempelig Stempelafgift af disse Pengeeffecter vil medføre „en ikke ganske ringe Forøgelse af Stempelindtægterne“. Det ærede Medlem, som sidst talte, gjorde det noget dovellige Experiment at undersøge, hvor stor denne Forøgelse vilde blive. Det skulde det ærede Medlem vistnok hellere have ladet være; thi naar den høitærede Finantsminister selv ikke har turdet gjøre det, da viser dette, at der om dette Forhold egzisterer saa stor Usikkerhed, at man i Virkeligheden gaaer fuldstændig iblinde, naar man taler om, hvad Afgiften vil indbringe eller ikke. Jeg troer nu, at det ærede Medlem tog feil i sin Antagelse af, hvormange fremmede Papirer der findes her i Landet, idet jeg er tilbøielig til at troe, at der findes flere her i Landet end de 30 Mill., som han omtalte som Maximum. Naar man spørger Folk, som dog vide Besked, vil man faae saa modstridende Svar, at det er umuligt at danne sig nogen sikker